

Pri Tebi na Gori

... je vedno mir,
... je tišina,
... so sanje,
... je upanje,
... je vedno milost,
... nasmeh,
... sta toplina in mir.

Pri Tebi na Gori sem jaz spet jaz.

Z nežnim pišem me božaš po obrazu.
Da vem, da si tu.
Da vem, da si vesel,
ker sem prišla sem gor.
Da me pobožaš in potolažiš.
Da me pripraviš za nov teden.
Da me pripraviš za ljudi, s katerimi se bom srečala.
Da me pripraviš za moje najdražje.
Da me objameš.
Da me opogumiš.
Da mi daš ljubezen.

*Komú narpred veselo
zdravljico, bratje, č' mo zapet'?
Bog našo nam deželo,
Bog živi ves slovenski svet,
brate vse,
kar nas je
sinov sloveče matere!*

France Prešeren

Sloveniji za 25 let

Smo res od kod prišli
ali smo od nekdej tu?

Na tem posvečenem,
posebnem koščku zemlje.

Rod,
blagoslovljen pred vsemi drugimi.

Sem del čudeža,
del svetega trenutka slovenskega naroda.

Blagoslavljaš nas vedno znova.
Nas v domovini in naše ljudi po svetu.

Hvaležna odhajam v nov dan.
Ponosna in pogumna,
z ljudmi, ki v srcu dobro mislijo,
z ljudmi, ki dajejo,
z ljudmi, ki verjamejo.

»Moj odgovor na molitve v Sloveniji naj bo svetu v pričevanje o moji navzočnosti. Rešeni ste po milosti – kot odgovor na vero maloštevilnih. Nebesa čakajo na vašo hvaležnost. Ne pripisujte uspehov človeški modrosti in moči.

Čujte, da boste prepoznali Božjo roko, ki vas blagoslavlja. Bodite luč; temne sile bežijo samo pred lučjo.

Iz Marijinih sporočil (4. junija 1994)

Razlivaš milosti po vseh,
ki prihajamo k Tebi.
Kako to potrebujemo!

Jaz,
moja družina,
moja Slovenija.

Brezmejne milosti,
ki se razlivajo in dajejo upanje.

Nekaj posebnega si.
Moja domovina.
Enkratna.
Neponovljiva.
Malce plaha.
A neskončno MOJA.

»Nad jugom se zbirajo grozeči oblaki. Sloveniji ne preti več vojna nevarnost, pač pa vanjo vdira nevarna duhovna tema. Ta se bo zelo zvito skušala vtihotapiti v vse pore krščanskega življenja in delovanja. Škodovati krščanstvu in prevzeti državno oblast – to je njen glavni cilj. Iz Slovenije bo tema segala daleč naokoli.

In tu obstaja en sam način, da se branite in varujete: spreobrnite se, živite v spravi, delite mir, živite po evangeliju in Božjih sporočilih, ki jih prejimate po meni. Molite, molite in postite se. Počivate lahko samo v Sinovem in mojem Srcu, sicer pa ni čas za duhovno lenobo in počitek.

Moj blagoslov bo spremljal vse, ki ljubijo Resnico in živijo poslušno.«

Iz Marijinih sporočil (8. februarja 1992)

Kaj se dogaja z mojo domovino?

Kaj se dogaja z nami?

Smo res že čisto otopeli?

Kaj res ni v nas nič več srca?

So nam res ubili dušo?

Je ostal le še brezup?

Smo to še mi?

Nekaj je narobe z mojo domovino.

Z njenimi ljudmi.
Z našim vsakdanom.
Nekaj je narobe.
Kar je bilo normalno,
je postalo nenormalno,
in kar je nenormalno,
je za nas postalo normalno.

Nekaj je hudo narobe z mojo domovino.

Zapira in kaznuje pravične,
nagrajuje in časti krivične.

Nekaj je šlo narobe.

Smo bili predolgo tiho?
Smo predolgo kimali?

Kaj sedaj?

Glave pokonci!
Pogumno
v nov dan!

O Alenki in njenih pesmih

Prelistali ste pesniško zbirko Alenke Jeraj, v katero je zbrala svoje duhovne pesmi. Veliko jih je posvečenih Mariji – Kraljici miru na Kureščku, kamor rada zahaja. Ob marsikaterem obisku pri Njej se ji utrne kakšna pesem in sčasoma se jih nabere za zbirko, ki lahko bralcu pomaga moliti, se poglobljati vase in se zavedati lastne grešnosti in majhnosti, dojeti sočutje, Božjo in Marijino bližino in ljubezen.

Pesnica, rojena leta 1973, je zaposlena v politiki: deset let je bila poslanka v Državnem zboru, zdaj pa dela v vodstvu Slovenske demokratske stranke. V spremni besedi k Alenkini prvi zbirki je njen strankarski kolega o njej zapisal tudi: »Alenko sem spoznal v vedno barvitom kozmosu z imenom Politika. Pronicljivo venomer odpira teme z raznovrstnih področij družbenega življenja. Čeravno kozmos politike ni ravno poetičen, Alenka pri svojem delu ta kozmos venomer preliva s čutenjem, s poudarki za reševanje in iskanje poti, kar opisuje tudi v svojih pesmih.« Zelo dejavna je tudi na kulturnem področju, saj že več kot dvajset let vodi Društvo Fran Govekar Ig, v katerem deluje več kot sto deset članov v devetih skupinah oziroma sekcijah. Eden od članov

društva je o njej med drugim zapisal: »Iz njenega globokega smisla za organizacijo in iz osebne iniciativnosti izvirata sposobnost dialoga in razumevanja. Lepo se je z njo usesti h klepetu in odpirati razna družbena vprašanja in iskati odgovore nanja tako na lokalni kot globalni ravni, ob tem pa čutiti človeka, njegovo željo po biti, želeti, hoteti. Ob tem Alenko vedno spoznavam kot odprto in čutečo osebo, ki trdno želi nekaj storiti, a hkrati umirjeno in z resničnim upanjem.« Njena prijateljica, sicer tudi članica Društva Fran Govekar Ig, pa si o njej misli tudi tole: »Vedno je pripravljena vsakemu človeku priskočiti na pomoč in ga usmeriti na pravo pot. Ni ji vseeno za sožitje posameznikov, ljudstev in različnih kultur, vrednote naše dediščine na območju, kjer biva. In v tej smeri se tudi trudi po vseh svojih močeh.

Ideje se ji kar naprej rojevajo, veliko jih je že uresničila in vem, da jih ji ne bo še tako kmalu zmanjkalo ...« Naj dodam še to, da za uresničitev idej, ki se ji porajajo, zna najti ljudi, s katerimi jih skupaj izpelje. Pri tem nikoli ne deluje kot »šefica«, ki bi le komandirala, ampak zna sočloveku, sodelavcu pokazati naklonjenost, zaupanje in vzbuditi v njem občutek, da je pomemben – ne le za delo, ki naj ga opravi, ampak kot človek, ki je Božji dar.

Pesmi v zbirki so preproste, razumljive in hkrati globoko duhovne. Zadevajo najintimnejše bistvo človeka: odnos do Boga in do samega sebe, s tem pa tudi do sočloveka in družbe. Njene pesmi vsebujejo malo besed, vendar je v njih veliko pomena. Piše v prostem verzu, ki je kratek, asketski.

Pred nekaj leti je izdala zbirko *Na poti do sebe* in v njej cikel duhovnih pesmi *Čutim pot, ki vodi*. Zbirka *Pri Tebi na Gori* je nekakšno nadaljevanje cikla iz prve zbirke, čeprav je v njej objavljenih tudi nekaj pesmi iz nje. Ob tem lahko opazujemo pesničin duhovni razvoj. Zbirka je razdeljena na pet ciklov. Pesmi v prvem so posvečene domovini, pravzaprav duhovnemu stanju ljudi v naši domovini, kot moto pa je postavljena druga kitica Prešernove *Zdravljice*. Drugi cikel je posvečen Mariji Kraljici miru, h kateri se pesnica zateka ljubeče, zaupljivo in s hvaležnostjo, z vsemi temi lastnostmi pa se pesničin duh obrača tudi na Marijinega Sina Jezusa, svojega Gospoda – v čisto osebnih, vsakdanjih mislih in molitvah, bolečini in veselju, navdih pa so ji tudi prazniki v cerkvenem letu. Tretji del zbirke predstavljajo pesmi, posvečene umrlim in porajajočim se, tudi po bitim po koncu druge svetovne vojne. V njih izraža žalost zaradi teh dejanj, vendar ne toži le zaradi tega, ker

so bili pobiti nedolžni ljudje, ampak se sprašuje tudi, kako živijo tisti, ki so ta dela ukazali in izvedli. Posebni sta zadnji dve pesmi, ki sta, čeprav opevata porušena sakralna objekta, polni vere in optimizma.

Marjeta Žebovec